

D ů v o d y:

Usnesení rekursního soudu shoduje se úplně se zákonem a stavem věci a nejsou vývody dovolacího rekursu s to, aby napadené usnesení vyvrátily. Východisko rozhodnutí musí tvořiti úsudek o tom, zda v tomto případě běží o žalobu podle § 37 ex. ř., poněvadž jenom v tomto případě jest odůvodněn návrh, aby byla exekuce odložena. Správně se tedy rekursní soud zabýval rozbořem žaloby, kterou dovolací stěžovatelka označila jako žalobu šu 37 ex. ř., a nepředbíhal tím nikterak rozhodnutí sporu. Žaloba výslovně uvádí, že zabavených pět beden zboží bylo dáno straně žalující, t. j. dovolací stěžovatelce, do zástavy, že je převzala v držení a že jí přísluší věcné právo zástavní, označujíc sama toto právo zástavní jako přednější, zajisté v poměru ke straně žalované. Již podle žaloby běží tedy pouze o pořadí práva dovolací stěžovatelky a žalované strany, t. j. vymáhající věřitelky, nikoliv však o právo, které činí exekuci nepřipustnou a jež může býti důvodem k odložení exekuce podle § 42 čís. 5 ex. ř. Právo dovolací stěžovatelky a právo vymáhající věřitelky mohou vedle sebe obstáti, ježto vymáhající věřitelka dojde později úhrady, nežli dovolací stěžovatelka, bude-li exekuce do konce provedena (§ 286 odstavec třetí ex. ř.). Přes to, že konečný návrh žaloby zní, aby exekuce byla prohlášena nepřipustnou, není zde žaloby podle § 37 ex. ř. obsahově, nýbrž jenom formálně, jak to již správně vytkl soud rekursní. Dovolací stěžovatelka snaží se teprve v dovolacím rekursu opodstatniti žalobu svým právem odporu proti zabavení (§§ 258, 262 ex. ř.), leč toto tvrzení nemůže přijíti nyní v úvahu, poněvadž o návrhu na odložení exekuce dlužno rozhodovati jen podle toho, co bylo uvedeno v žalobě.

Čís. 920.

Výlučná příslušnost okresního soudu podle § 49, čís. 7 j. n. vztahuje se na spory mezi povozníkem a jeho zákazníkem vůbec bez ohledu na obtížnost a trvání povozníkových úkonů.

Při nezhojitelné nepřislušnosti procesního soudu první stolice odmítne odvolací soud žalobu (§ 478, odstavec první c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 15. února 1921, R I 111/21.)

K r a j s k ý s o u d rozhodl věcně o žalobě, již domáhal se povozník na zákazníku úplaty za dovážení většího množství dřeva z lesa na nádraží. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek i řízení jemu předcházejší jako zmatečné. D ů v o d y: Žalobou uplatňuje žalobkyně jako povoznice proti žalovanému jako zákazníkovi nárok na zaplacení odměny za dovoz dříví jím od ní objednaný. Jde tu tedy o spor naznačený v § 49 odstavec druhý, čís. 7 j. n. Spory takové jsou přikázány bez ohledu na výši sporného předmětu okresním soudům a nesmějí býti přeneseny na soudy sborové ani úmluvou stran (§ 104 j. n.) ani tím, že strana žalovaná opomene učiniti námitku nepřislušnosti soudu (§ 43 j. n.). Stane-li se tak přece a rozhodne-li spor soud sborový, jsou rozsudek i celé jemu předcházející řízení stíženy zmatkem § 477 čís. 3 c. ř. s., k němuž jest dle § 471 čís. 7 c. ř. s. přihlížeti z povinnosti úřední. Výjimečné ustanovení

§ 45 j. n. nemá tu významu, poněvadž soud první stolice dle obsahu spisů svou příslušnost neuznal výslovným rozhodnutím. Bylo tudíž, byť i odvolatel zmatečnosti v § 477 čís. 3 c. ř. s. stanovené nevytýkal, rozsudek i celé jemu předcházející řízení dle §§ 477 a 478 odstavec první c. ř. s. zrušiti a žalobu odmítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y

Názor stěžovatelův, že má zákon v § 49 čís. 7 j. n. na zřeteli pouze povoznické služby povahy osobní a jednoduché, nemá v tomto ustanovení zákona opory. Zákon v této příčině nerozeznává a sluší proto i přítomný spor ze smlouvy, dle níž se žalobkyně jako majitelka povoznictví zavázala, dříví žalovaným od velkostatku koupené odvésti na stanici, za kterýžto výkon požaduje odměnu v zažalovaném obnose, pokládati za spor mezi povozníkem a zákazníkem ve smyslu § 49 čís. 7 j. n., k jehož rozhodování jest výlučně příslušným soud okresní, byť i naložení a odvezení dříví bylo spojeno v tomto případě s většími obtížemi a vyžadovalo většího času k provedení, než jiné obyčejné výkony povoznické. Nesprávný jest také náhled stěžovatelův, že soud odvolací neměl žalobu odmítnouti a celé řízení zrušiti, nýbrž že měl učiniti opatření, by bylo zavedeno řízení před příslušným soudem. Ustanovení § 475 a 476 c. ř. s., jichž se stěžovatelka dovolává k odůvodnění tohoto svého názoru, mají na zřeteli případ §u 471 čís. 6 c. ř. s., kdežto zde jde o případ §u 471 čís. 7, na který se vztahuje ustanovení §§ 477 a 478 c. ř. s. a bylo proto i řízení rozsudku předcházející správně zrušeno a žaloba odmítnuta.

Čís. 921.

Pouhým převzetím břemen nestává se bezúplatný postup nemovitostí jednáním úplatným.

(Rozl. ze dne 15. února 1921, R I 135/21.)

Notářským spisem postoupila manželka manželů bezúplatně polovici svých nemovitostí. Manžel převzal knihovní břemena, váznoucí na postoupené polovici nemovitostí, jež byly kromě toho stíženy právem předkupním pro Norberta K-a. K n i h o v n í s o u d k žádosti manželů povolil, by vloženo bylo manželův vlastnické právo na postoupenou polovici, nevyrozuměv Norberta K-a. R e k u r s n í s o u d ku stížnosti Norberta K-a knihovní návrh zamítl. D ů v o d y: Notářský spis uvádí sice, že manželé uzavřeli spolu smlouvu darovací, avšak nejde tu o pouhé darování, nýbrž o převod nemovitostí aspoň s částí úplatný, neboť v odstavci III. smlouvy zavazuje se manžel, že zaplatí a zúročí polovici knihovních dluhů tamtéž uvedených. Byla tedy tímto převodem dána příčina, by stěžovatel »právo předkupní« vykonal a poněvadž nebyla předložena listina o tom, že osoba, vtěleným právem předkupním nadaná práva předkupního nevykonává a s převodem souhlasí, neměl býti vklad vlastnického práva povolen a měl první soud k právu předkupnímu dle knihovního stavu z moci úřední míti zření.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.